

РЕШЕНИЕ

№ 3652

гр. София, 28.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11000** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на З. В. С. В. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б. Ф., с настоящ адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС против Решение № 4927 от 30.09.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на З. В. С. В. Ф. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му, неправилно и необосновано. Сочи се, че в конкретния случай от административния орган е игнориран фактът, че причините за напускане на страната на произход от жалбоподателя са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му, в този смисъл се твърди, че в конкретния случай спрямо З. В. С. В. Ф. са налице обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Сочи се нарушение на разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, анализът на обстановката в Б. Ф. е повърхностен и не почива на общодостъпната информация за страната на произход и интензитета на насилието там. Твърди се, че съгласно данни от интернет сайта на правителството на Великобритания съществува висока заплаха от тероризъм в цялата страна, включително все по-често в столицата У., политическата ситуация също остава нестабилна след военния преврат на 30 септември 2022 г. Иска се от съда да отмени оспореното решение със законните последици от това.

В съдебно заседание, жалбоподателят, лично, в присъствие на преводач и чрез назначения му с определение на съда № 36278 от 05.11.2025 г., постановено по делото, процесуален представител адв. В., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Допълнителни доводи са изложени в депозираните по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, като се твърди, че е доказан основателен страх от преследване. Сочи се, че чуждият гражданин е преследван в страната си на произход поради образованието си и религиозната си принадлежност, а съгласно представената по делото справка образованието е систематична основа за преследване в региона и AQIM преследва християнските малцинства.

Ответникът Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата и моли да бъде потвърдено оспореното решение като правилно, като излага съображения, че при издаване на процесния административен акт са спазени административно-производствените правила и материалния закон, не са налице в конкретния случай предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Твърди се, че мотивите на оспорващия с висока степен на вероятност могат да бъдат определени като икономически с оглед на обстоятелството, че същият не се е предал сам на българските власти, а е задържан от органите на реда при опит да премине българската граница с фалшива белгийска виза. Иска се от съда да потвърди решението на Председателя на ДАБ при МС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на З. В. С. В. Ф. (Z. W. S V. F.) за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № УП-17776 от 15.07.2025 г. Попълнен е регистрационен лист, като личните данни на молителя са установени въз основа на представена карта за самоличност серия В № 9665616, издадена от Б. Ф. на 12.07.2017 г., валидна до 12.07.2027 г., видно от който търсещото закрила лице се индивидуализира с имената З. В. С В. Ф. (първоначално записани като З. У. Си В. Ф.), гражданин на Б. Ф., [дата на раждане] в [населено място], Б. Ф., с постоянен адрес в [населено място], [населено място], Б. Ф., неженен, етническа принадлежност други, религия католик, с висше образование, инженер по професия. Съставена е Е. дактилоскопна карта.

Чуждият гражданин е информиран за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Запознат е с информация за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила. П. е декларация за съгласие за събиране на информация.

На 18.07.2025 г. З. В. С. В. Ф. е проведено интервю, в присъствие на преводач, по време на което молителят е посочил, че е завършил висше образование по информатика и е започнал магистърска степен в У. на тема киберсигурност, започнал е работа в К. банк интернешънъл в У. за кратко време в техническите и дигиталните аспекти на банкирането. Напуснал е легално Б. Ф. на 10 юни 2025 г. и е заминал със самолет за И., Т., с легална турска виза, която е получил преди това в Б. Ф., приятел му е осигурил белгийска виза, за да продължи за Европа. На 28 юни 2025 г. е тръгнал с автобус от И. за България и на границата са му казали, че белгийската му виза е фалшива, на 29 юни е задържан на българската граница и изпратен в затворения лагер след това. Разказва, че през 2015 г. са започнали терористични атаки от въоръжени лица с ислямистки мотиви, успели са да превземат някои местности, затваряли са училища. На 25 май 2023 г. са атакували селото, в което е живеел със семейството си, предишния ден се е прибрал от университета, при нападението са били убити баща му, братчето му и сестра му, оцеляли са той и майка му, били са ранени. След това майка му останала в селото, а той отишъл в предрадие К., за

да продължи обучението си. През декември 2024 г. в селото пристигнали двама души, които разпитвали майка му за него, преместил се във връзка с това в друго предградие на У. – Писи. Майка му е казала, че трябва да напусне Б. Ф., защото тези хора, които знаят, че е оцелял след терористичната атака, го търсят, за да го елиминират, защото учи в университет, който не е подчинен на законите на К.. Терористите са превърнали местното училище в кораническо училище, търсели са и са се саморазправяли с хора като него, които учат в граждански училища. Направил е опит да се приспособи в живота в Т., но не е успял и затова е решил да тръгне към Европа, имал фалшива белгийска виза, но би желал да остане в държава в рамките на Ш.. Няма разрешение за пребиваване в друга държава и не е подавал друга молба за закрила до този момент. Не е арестуван и съден нито в държавата си на произход, нито в друга държава. Етническата му принадлежност е муси, не е имал проблеми във връзка с етническата си принадлежност. Католик е, в селото, в което живее майка му, тази религиозна принадлежност създава проблеми, защото нападателите агресори са мюсюлмани и имат нетърпимост към католиците. Целта на атаката през 2023 г. е била да наложат исляма и проявяват нетърпимост към християните, поради тази причина е била и атаката, в която са убити близките му. Кандидатът изрично заявява, че не е бил политически ангажиран. Заявява, че при връщане в държавата му на произход го очаква смърт. В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него подпис.

С писмо с рег. № УП - 17776/17.07.2025 г. на ДАБ е изискано от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Получен е отговор на писмото на 27.08.2025 г., съгласно който ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на З. В. С. В. Ф. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на З. В. С. В. Ф. и със страната му на произход, с оспореното решение административният орган е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на З. В. С. В. Ф. поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените при провеждане на интервюто мотиви не са правнозначими за търсената закрила. От търсещия международна закрила не са направени релевантни твърдения, че в държавата му на произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, в този смисъл не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“. Молителят не е посочил за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, държавни органи, нито от организации, на които държавата не желае или не може да противодейства. Кандидатът не е преследван по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до до риск от преследване също не се установяват. Административният орган е приел, че от мотивите на търсещия закрила се установява, че действителният мотив за напускане на държавата му на произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а фактът, че молителят е искал да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Административният орган е приел, че в хода на проведеното с чужденеца интервю от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ.

С цел установяване на актуалната обстановка в държавата на произход е разгледана и обсъдена

Справка с вх. № МД-02-438/08.08.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, във връзка с което е прието, че не може да се формулира извод, че за чуждия гражданин съществува риск от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание при завръщането му в родината. Посочено е, че от събраната по преписката информация може да се направи обоснован извод, че З. В. С. В. Ф. е използвал общоизвестни за страната си факти в своята бежанска история с цел да получи международна закрила. Действията и твърденията на кандидата дават основание да не се кредитира бежанската история с доверие. Изтъкнатите опасения за преследване от страна на терористични групировки се считат за хипотетични и недоказани, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България. В конкретния случай може да се направи извод, че става дума за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила. В подкрепа към гореналожения извод е и фактът, че при първоначалното си преминаване на територията на Република България от Т. чуждият гражданин не се е предал сам на българските власти, а е бил задържан от полицията видно от Заповед рег. № 4536р ПАМ-284 от 29.06.2025 г. на ГПУ- С. при опит да премине българската граница с фалшива белгийска виза. От тук следва да се направи обоснован извод, че лицето е имало намерение да премине нелегално през България за друга държава по незаконен начин и с негово знание, тъй като лице, търсещо закрила, би се възползвало от възможността за нея при първата предоставила му се възможност вместо да отлага търсенето ѝ във времето.

В оспорения акт ответникът е приел, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молителят не е направил, в този смисъл е формулиран извод, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Формулиран е извод, че спрямо чуждия гражданин не е налице заплахата поради безогледно насилие в държавата му на произход. Разгледани са основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е съобразено Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на съда в Л. по дело № С - 465/07 на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО (отм. с Директива 2011/95/ЕС) силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента за безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на Решението на Съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, което се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Тълкувателното решение по дело № С-285/12 на Съда в Л. от 30.01.2014 г. не променя тълкуването в решението по дело № С-465/07 по отношение необходимостта да се изследва първо дали на съответното място има въоръжен конфликт и след това ако се установи, че такъв е налице, да се извърши преценка дали насилието, което го характеризира е безогледно. С това решение се очертава рамката на понятието за въоръжен вътрешен конфликт. Съобразно даденото тълкуване необходимостта от извършване на преценка на интензитета на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на въоръжените сили или продължителността на конфликта, не отпада. Преценка следва да бъде извършвана, като изискването е тя да не е отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия, т.е. тя не е елемент, който

да се изследва във връзка с наличието на въоръжен конфликт, а такъв, който касае насилието, което го съпровожда. Също така, решението по дело № С-285/12 касае критериите, които следва да са налице, за да се установи наличието на въоръжен конфликт, но не и изрично посочените в Женевските конвенции отрицателни предпоставки, съгласно които вътрешното напрежение, вътрешни размирици, бунтове, отделни и спорадични действия на насилие и други аналогични действия, не се считат за въоръжен конфликт. Наличието на заплахата по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Административният орган е приел, че не са налице основания да се приеме, че чужденецът е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. В оспореното решение административният орган е приел, че съгласно информацията за актуалната ситуация в държавата на произход на търсещия международна закрила насилието в Б. Ф. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в страната сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване, както и да е налице реална опасност, която да е била повод за нейното напускане. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация.

Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Б. Ф. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е. Не се установява спрямо чуждия гражданин да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Направен е извод, че в конкретния случай не се установява съществуване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила е прието за неоснователно и в тази част.

За търсещия закрила е прието, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочил член на семейството му да има предоставен хуманитарен статут на територията на Република България, както и, че не са налице основания за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

С оглед изложените мотиви е прието, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9, с оглед на което на оспорващия З. В. С. В. Ф. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е съобщено на оспорващия З. В. С. В. Ф. на 10.10.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 17.10.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адесат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на Председателя на Държавна агенция за бежанците по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят З. В. С. В. Ф., гражданин на Б. Ф., търсец закрила, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Ш..

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсецкия закрила. В хода на производството пред решаващия орган с чужденеца е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано и получено писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Административният орган е формулирал изводите си след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя и личната му бежанска история, както и справката за актуалната обстановка в Б. Ф..

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Определящо за наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, изразяващо с в нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека и които да са достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Следователно

понятието „преследване“ следва да бъде съотнесено към всеки един от елементите по чл. 8 от ЗУБ и отнасянето към всеки от посочените елементи следва да бъде съобразено и с конкретната бежанска история на чужденеца. Съдът приема, че административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група във връзка с легалното определение за преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на лично преследване по примерното изброяване на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Неоснователен е доводът за неправилна преценка на фактите в оспореното решение. Противно на заявеното в жалбата, в решението не са игнорирани изложените от молителя причини за напускане на страната. Напротив, обсъдени са наведените от него опасения за живота му с оглед нападението над дома му, при което са загинали неговите родственици, религиозната му принадлежност и образованието му. За да са налице условията за предоставяне на статут на бежанец е необходимо преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално. Административният орган е обосновал правилни изводи, които са в съответствие с бежанската история и ситуацията в страната на произход. Молителят се позовава на опасение за живота и сигурността си с оглед нападението от терористична атака от въоръжени лица на селото, в което е живеело семейството му от май 2023 г., вследствие на което са загинали баща му, сестра му и брат му, както и, че е търсен от хора, които знаели, че е оцелял и искат да го елиминират, защото учи в университет, който не е подвластен на корана. Извън този случай, които обосновал страха на чужденеца и напускането на страната, не се твърди член на семейството да е бил обект на пряко посегателство от психическо или физическо естество. От бежанската история не се обосновава извод за преследване поради раса, националност, политическа принадлежност, социална група или други признаци, изброени в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От събраните в хода на административното производство и по делото доказателства не може да се установи преследване по отношение на жалбоподателя на някое от основанията, посочени в Конвенцията за бежанците. Ето защо изводите на административния орган, че по отношение на чужденеца не са налице основанията по чл. 8 от ЗУБ, са законосъобразни. Случаят с нападението над дома им е спорадичен акт на насилие, който не представлява осъществено преследване спрямо жалбоподателя по смисъла на ЗУБ, доколкото той не е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ и няма риск от бъдещо преследване. Молителят не е бил лишен от възможност да се възползва от закрилата на държавата, чиято гражданин е, доколкото същият не е потърсил такава закрила, продължил е образованието си и е работел в столицата, напуснал е държавата легално, без проблеми с официалните власти. Правилно органът е приел, че твърденията на молителя са неприложими към предвидените основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Той не е твърдял да е бил подложен или да е претърпял каквото и да е насилие, изхождащо от държавата, от нейни институции или от политически или религиозни формирания. Ето защо изтъкваните от него страхове и опасения

не обосновават предоставянето на бежански статут по член чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. При проведеното интервю молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не са заявени от молителя конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозна група или етническата му принадлежност е достатъчно основание за опасения от преследване. Не може да се обуслови и извод за евентуално бъдещо преследване само защото същият е католик. Не са заявени от него конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата му религиозна принадлежност и образование е достатъчно основание за опасения от преследване. Молителят не е бил осъждан или политически ангажиран. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили, след като е напуснал държавата си по произход или пък извършвани от него действия/дейности след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“ във връзка с чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че, ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция (1), изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание (2) или тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (3) и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца и е изследвал събраните до момента материали по административната преписка. Отделно от това, с представените в съдебното производство доказателства се установява, че жалбоподателят се е обучавал в университет, но самото му обучение и образование не е достатъчно основание да се направи заключение, че той ще бъде преследван в Б. Ф.. За да се приеме, че е налице такова преследване, трябва да има сериозни основания, от които да се направи заключение, че той е преследван в страната си на произход. Отчитайки, че чужденецът нито веднъж в бежанската си история не е посочил, че е бил арестуван, задържан по каквато и да било причина, може да доведе до обосновано заключение, че и в бъдеще той няма да бъде преследван, а подържаната от него версия е недостоверна, защото не се подкрепя от останалите събрани по делото доказателства и е опит за легализиране на престоя си в страна членка на Европейския съюз. Правилно е прието от административния орган, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, защото в настоящата хипотеза не се твърди и не се установява от събраните по делото доказателства в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, а това е сериозна индиция, че няма да понесе такива посегателства и при завръщането си там. Правилна е преценката на административния орган и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, които са приложими при по-обща опасност, а именно - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В оспореното решение административният орган е приел, че за З. В. С. В. Ф. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал.

1, т. 3 от ЗУБ. Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 от ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С - 465/2007 г. Посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ - термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Значението на понятието въоръжен вътрешен конфликт е пояснено от Съда на ЕС в решението по делото D. - решение от 30 януари 2014 г., дело С-285/12. В точка 35 Съдът потвърждава, че, член 15, буква в) от Директивата се тълкува в смисъл, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като „въоръжен конфликт, който няма международен характер“ по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие за привеждането на чл. 15, б. в) от Директива 2011/95 в действие. По отношение на общия риск за цивилни лица, чл. 15, б. в) се привежда в действие единствено ако въоръженият конфликт се характеризира с безогледно насилие на такова високо ниво, че самите цивилни лица са изложени на реална опасност от тежки посегателства. Поради това в точка 30 от решението по делото D. СЕС отбелязва, че съществуването на въоръжен вътрешен конфликт

може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за пораждателски тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, по смисъла на чл. 15, б. в) от Директивата, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (вж. в този смисъл и делото Е., СЕС (голям състав), решение от 17 февруари 2009 г., Дело С-465/07).

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. Административният орган е изследвал положението в страната на произход на търсещата закрила. Според актуалната информация ситуацията в Б. Ф. не може да бъде характеризирана като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи“. Освен това от приложените справки за актуалното състояние в страната на произход, става ясно, че няма въоръжен конфликт, а спорадични атаки от страна на ислямистки групировки. Съгласно приетите по делото справки вх. № МД-02-438/08.08.2025 г. и вх. № МД-02-623/28.11.2025 г. ислямът е най-изповядваната религия (63,8%), следван от католицизма (20,1%) и др., като в страната живеят над 60 етнически групи. „От 2015 г. в страната има нарастващ брой атаки, организирани от ислямски военни групировки, асоциирани с Ал К. и ислямска държава, особено голяма част засягат източните и северните райони, в началото на 2022 г. има масово разселване на хора, чести атаки над цивилни и държавната власт е в риск от разпад. Правителството се опитва да се измъкне от международната изолация. На 9 май Т. проведе разговори с руския президент В. П. в руската столица М.; лидерите обещаха да задълбочат сътрудничеството. Генералният директор на иранската полиция на 11 май посети У., за да обсъди полицейското сътрудничество. Междувременно посланикът в И. М. К. на 12 май се срещна с афганистанския си колега М. Ф. М. Хакани в иранската столица Т., което подхрани слухове, че Б. Ф. може би търси по-тесни връзки с талибанските власти с цел установяване на диалог с JNIM. Свързаната е Ал К. Група за подкрепа на исляма и мюсюлманите (JNIM) извърши но-малки нападения в сравнение с предходните месеци. Насилието обаче остана широко разпространено, като атаките през юни убиха десетки войници, цивилни спомагателни сили (VDP) и цивилни в Северния, С. и Източния региони. Намалването на мащабните атаки изглежда не произтича от успешни военни операции или предполага структурно одобрение в цялостната ситуация със сигурността. Вместо това, JNIM може да е решил да спре усилията си след безпрецедентния темп на атаки от началото на годината или да е пренасочил военните си усилия към М.. По време на посещение при войските в Централно-южния регион президентът капитан Т. на 15 юни заяви, че военните операции ще се засилят и отново изрази несъгласието си с всякаква форма на диалог с бунтовниците. Джихадистките атаки се увеличили след относително затишие в началото на юни.

В Централно-северния регион свързаната с Ал К. Група за подкрепа на исляма и мюсюлманите (JNIM) на 28 юли атакува военна база в [населено място] (провинция Наментенга), като според съобщенията е убила около 50 войници; нападението и други атаки на JNIM срещу военни позиции южно от [населено място] (провинция С.) от края на юни показват нарастващи териториални амбиции на групировката. Насилието остана широко разпространено, а вътрешноджихадистките сблъсъци се засилиха. Свързаната с Ал К. Група за подкрепа на исляма и мюсюлманите (JNIM) продължи честите си атаки срещу военни и армейски спомагателни сили (VDP), особено в Северния регион, Б. дю М., С., Централно-северния, Централно-източния и Източния регион, като поддържаше натиск върху големите второстепенни градове. При забележителни мащабни атаки JNIM на 13 септември превзе военния лагер Г. Б. дю М., убивайки най-малко 15 войници, а на 17 септември временно пое контрола над три военни позиции в [населено място] (С.), убивайки най-малко осем. С настъпването на 2025 г. С. продължава да е обект на високи нива на насилие, като най-тревожните развития са в Б. фасо, където през 2024 г. бяха убити 13 000 души. Преобладаващите групи са JNIM, филиал на Ал К. и основната терористична групировка, действаща в централния С. и Ислямска държава С..“ От изложеното в справките следва, че към настоящия момент не са налице данни за ситуацията в Б. Ф. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Б. Ф., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм.). Правилен е изводът на административния орган, че при изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Б. Ф. се установява, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки съществуващите проблеми със сигурността и наличието на нападения в някои области на страната, не е налице въоръжен конфликт до степен, поради който само поради пребиваването си в Б. Ф. чужденецът ще изпитва основателни опасения за живота си, да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В случая по делото не е доказано, че в момента молителят би представлявал специфична цел поради обстоятелството именно, че е католик и образован. Така търсещият закрила не сочи данни, които могат да се интерпретират като състояние на реална опасност, насочена пряко към личността му от страна на субекти по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ. Обосновано е прието от административния орган, че действително се установява наличието на въоръжени сблъсъци, но те предимно в северната и източната част на страната и не може да се приеме, че въз основа на тях следва да се заключи, че е налице въоръжен конфликт. В страната на произход е налице нестабилност, но тя не може да обоснове извод за реална, именно спрямо жалбоподателя, опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице. Вместо това се установява, че жалбоподателят, който живее в У., е завършил своето образование, започнал е обучение за магистърска степен; имал е работа – работил е в банка и това е продължило повече от две години след нападението в селото, при което са загинали неговите близки. От доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален

риск да стане обект на заплаха, което обстоятелство е относимо към предоставянето на хуманитарен статут. В тази връзка независимо от усложнена обстановка в Б. Ф. съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налага извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното, следва да се приеме, че за жалбоподателя не съществува реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

При тези данни правилно е заключението на административния орган, че не са налице предпоставките на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на чужденеца на хуманитарен статут.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е обсъдена задълбочено бежанската му история. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на общественно-политическа обстановка в Б. Ф. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на З. В. С. В. Ф., за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146 от АПК във връзка с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. В. С. В. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б. Ф., с настоящ адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС против Решение № 4927 от 30.09.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на

Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на З. В. С. В. Ф. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: